

The complete definition was done and the term of crowdfunding was linked to wider concept of crowdsourcing and described it as open call which is making via Internet to supply sources of finance in the donation or exchanging forms of rewards or votes to provide support for initiatives of specific needs [2, pp. 585-609]. This concept shows that there has been a great shift in the role of consumers in the marketing. Such evolution can be defined as the part of the concept of social trust. Knowledge which is available online becomes a trusted source and have the high influence on the everyday life of people. Opinions, which are provided by other users, becomes more relevant then marketing information which gave companies.

Crowdfunding brings together participants by the Internet means in such a way that was not addressed comprehensively by now. The conclusion is made that from benefits of social community influence on success and profit, there is a highly significant to identify right crowds for the entrepreneurs which are absolutely valuable for such extras. To build right social community is one of the most important factors in the crowdfunding area. Crowdfunding human part is weightily impacted to the projects success as it is a signaling process which is made its core.

Literature.

1. Agrawal A.&Catalini C. &Goldfarb A.(2010) The Geography of Crowdfunding. NET Institute Working Paper No. 10-08.

2. Belleflamme P. & Lambert T. & Schwienbacher A. (2014) 'Crowdfunding: Tapping the right crowd', Journal Of Business Venturing, 29, pp. 585-609, ScienceDirect, EBSCOhost.

3. Freund, R. (2010) 'How to Overcome the Barriers Between Economy and Sociology With Open Innovation, Open Evaluation and Crowdfunding?' International Journal of Industrial Engineering and Management,1 (3), pp. 105–109.

4. Gerber, E.; Kuo, P. Y. (2012). 'Design principles. crowdfunding as a creativity support tool.' In Proceeding CHI '12 Extended Abstracts on Human Factors in Computing Systems, pp. 1601–1606. Association for Computing Machinery(ACM).

5. Howe, J. (2006) The Rise of crowdsourcing. In Wired magazine 14 (6), pp.1–4. [Online] Available online at <http://www.wired.com/wired/archive/14.06/crowds.html>.

УДК 332

ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

Н.С. Ліба

*МДУ, вул. Ужгородська, 26, м. Мукачево, Україна, 89600,
e-mail:mtioblik@mail.ru*

Зростаюча складність проблем, які вирішує сучасна держава, і розширення кола учасників, які беруть участь у розробці та реалізації регіональної політики, об'єктивно посилює значення регіонального рівня управління і змушує оцінити його переваги. Сучасні тенденції в управлінні спрямовані на децентралізацію багатьох функцій як державних, так і регіональних органів влади.

На рівні держави це передбачає передачу завдань і повноважень нижчим органам влади, які представляють інтереси територіальних громад і безпосередньо зобов'язані забезпечити їм кращі умови життя. Регіони і органи місцевого самоврядування стають більш самостійними суб'єктами, що діють на власний розсуд. Регіон перестає бути лише сукупністю різних організацій, які діють на його території, і як самостійний суб'єкт дедалі активніше вступає у суперництво в економічній і політичній сферах. Підвищення ролі регіонів в управлінні соціально-економічними процесами на місцях є актуальною потребою життя і сприятиме розв'язанню багатьох соціальних, політичних та економічних проблем. Це реальний шлях виходу із скрутної економічної ситуації, важливий напрямок забезпечення стабільності у державі та формуванні громадського суспільства. Тому цілком очевидно, що регіональна політика України повинна забезпечити баланс загальнодержавних і регіональних інтересів. Зовні може видатися, що суть державної регіональної політики повинна зводитися до реалізації загальнодержавних інтересів, збереженню і розвитку єдиного державного простору у всіх сферах життєдіяльності. Але ця реалізація практично не можлива без діалогу з регіональними органами управління за принципом: що вигідно державі, повинно бути вигідно і регіонам. Вирішувати регіональні проблеми своєчасно і ефективно державна влада не зможе з об'єктивних причин. Відповідальність за стійкість регіональних систем лежить саме на регіональних органах управління [1, с.99].

Регіональна політика розробляється і реалізується на трьох рівнях: національному, регіональному і місцевому. І як зазначає С. Шульц, що якщо на національному рівні передбачається вплив на регіональну структуру національної економіки шляхом поглиблення спеціалізації регіонів, зміни їх ролі у територіальному поділі праці і вирішення стратегічних і міжрегіональних проблем загальнодержавного значення, то на регіональному – регіональна політика сконцентрована на мобілізації ресурсів і забезпечення необхідних умов для життя населення регіонів, узгодженні інтересів регіону і низових територіально-адміністративних утворень [2, с.256].

Перспективи соціально-економічного розвитку держави визначаються обраною національною стратегією, ефективність реалізації якої полягає у досягненні поставлених цілей і залежить від якості системи управління. З іншого боку, без вирішення регіональних проблем не можна досягти проголошуваних урядами більшості розвинених країн національних цілей повної зайнятості, поліпшення якості життя, справедливого розподілу доходів, стабільного економічного зростання тощо [3, с.14].

Тому цілком очевидно, що перенесення акцентів державної політики з централізованого управління на регіональний рівень, що супроводжується передачею владних повноважень місцевим органам влади, відкриває найбільш широкі можливості для забезпечення збалансованого соціально-економічного розвитку регіонів України. Додамо при цьому, що державні органи повинні регулювати процеси регіонального розвитку шляхом створення нормативно-правової бази та відповідних програм економічного розвитку, метою реалізації яких є організація виробництва в масштабах країни, вирішення економічних і соціальних проблем, посилення інтеграційних процесів. Методи державного регулювання повинні підтримувати, перш за все, процеси економічної інтеграції регіонів в цілому а також сприяти вирішенню завдань комплексного соціально-економічного розвитку окремих регіонів, запровадженню нових форм і

методів державної підтримки регіонального розвитку та подоланню депресивного стану окремих територій. Саме у такий спосіб «регіоналізація поєднує централізовані (зверху) та децентралізовані (знизу) підходи до вирішення проблеми регіонального розвитку» [3, с.332].

В свою чергу, регіональні органи управління впроваджують механізм реалізації регіональної політики на локальному рівні шляхом оптимізації використання місцевих ресурсів, раціоналізації функціонування господарства, вирішення місцевих проблем соціально-економічного та екологічного характеру тощо.

Отже, вдосконалення та реалізація регіональної політики в Україні дозволить забезпечити органічне поєднання державних, регіональних і місцевих інтересів та сприятиме повному використанню внутрішнього потенціалу кожного регіону і кожної місцевості.

Список використаних джерел.

1. Сімків Л.Є. Особливості формування регіональної політики України в період трансформаційних перетворень/Сімків Л.Є.// Науковий вісник ІФНТУНГ. Серія: Економіка та управління в нафтовій і газовій промисловості.- 2014.-№1(9). С.96-102.

2. Шульц С. Економічний простір України : формування, структурування та управління /С. Шульц. – Львів : ІРДНАМ України, 2010. – 408 с. (Серія «Проблеми регіонального розвитку»).

3. Регіони України: проблеми та пріоритети соціально-економічного розвитку. Монографія/За ред. З. С. Верналія. – К.: Знання України, 2005. – 498 с.

УДК 658.012.23.313

СТРАТЕГІЧНІ ЦІЛІ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Д.В.Максименко

*МДУ, вул. Ужгородська, 26, м. Мукачево, Україна, 89600,
e-mail: mtioflik@mail.ru*

Ефективність функціонування підприємства багато в чому залежить від економічно-грамотного використання усіх видів ресурсів, що обумовлює необхідність поступового переходу до єдиної системи управління.

В умовах ринкової економіки стратегічними цілями кожного товаровиробника є досягнення максимального прибутку, що є основою для забезпечення розвитку підприємства, поліпшення показників його діяльності, технічного переозброєння та модернізації виробництва, досягнення стійких конкурентних переваг підприємства на ринку.

Ефективність функціонування підприємства визначає необхідність органічної інтегрованості стратегічного управління з іншими функціональними системами управління та загальною системою управління підприємством.

Всі управлінські рішення в області ефективного використання ресурсів та організації їхнього обороту тісно взаємозв'язані та прямо або побічно впливають на кінцеві результати фінансової діяльності підприємства. Тому управління стратегічним розвитком підприємства забезпечує розробку взаємозалежних управлінських рішень, кожне з яких робить свій внесок у загальну результативність діяльності підприємства.